

ELEGANTNÍ ŘEŠENÍ?

Jeden z nejznámějších evangelijních příběhů vypráví o tom, jak farizeové přivedli před Ježíše ženu přistiženou při cizoložství. Zákon ukládal za takový hřích trest ukamenování. „Jak se k tomu postavíš ty, mistře?“ ptají se farizeové záłudně. Zdá se, že tentokrát dostali Ježíše do dokonalé pasti. Buď trest odmítne – a tím pádem ho budou moci obvinít, že popírá platnost Mojžíšova zákona – anebo bude s ukamenováním souhlasit. A potom mu dají do rukou kámen a řeknou – tak tedy začni ty, učiteli milosrdenství!

Další pokračování příběhu je známé. „Kdo z vás je bez hříchu, ať hodí kamenem jako první,“ zareaguje naprosto překvapivě Pán. Ve farizech zřejmě přece jen dříme ještě kousek zdravého svědomí. Postupně se vytrácejí. Ježíš zůstává se ženou sám. „Nikdo tě neodsoudil?“

ptá se. „Nikdo, Pane,“ říká žena rozechvěle. „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“

Jak elegantní řešení! Bez krve, bez násilí. Stačí jedna věta a hřích je odpuštěn, vina je smazána... Ovšem – ono to není tak jednoduché. Příkázání Starého zákona nebyla krvelačná. Pouze jasně ukazovala skutečnost: hřích přináší smrt. Hřích vede ke

smrti. Vážný hřích tedy může být smyt pouze smrtí.

Ježíš to ví lépe než kdo jiný. Věta – ani já tě neodsuzuji, jdi a už nehřeš – se mu musela vyslovovat moc těžko. Promlouvá v tu chvíli s jasným vědomím, že za tato slova zaplatí krví a smrtí on sám. Zaplatí svou krví za všechny podobné věty všech časů, kdy se hříšníkům v Ježíšově jménu uděluje odpuštění.

Když při svátosti smíření slyšíme slova „ať ti skrze tuto službu církve Bůh odpustí hříchy... uděluji ti rozhrěšení...“, máme si být hluboce vědomi toho, že i za tento okamžik Ježíš kdysi zaplatil na kříži.

Možná potom více oceníme vzácnost daru, který nám Pán skrze svou smrt a vzkříšení získal. Možná se budeme snažit na tento dar odpovídat s větší vděčností.

o. Petr

Svatí nás učí, že svět se mění obrácením našeho srdce,
k čemuž dochází díky Božímu milosrdenství.
S pohledem upřeným na rány Zmrtvýchvstalého Ježíše
můžeme zpívat spolu s církví:
„Jeho milosrdenství trvá navěky,
jeho milosrdenství je věčné.“

S těmito slovy vtištěnými v srdci jdeme stezkami
dějin ruku v ruce s naším Pánem a Spasitelem,
který je naším životem a naší nadějí.

Papež František

*K PŘÁNÍ SE PŘIPOJUJEME
redakční rada*

PROŽILI JSME

BOŽÍ SLOVO NA ROK 2017

Na tento rok jsme si při společné adoraci o prvním pátku letošního roku vyprosili toto slovo pro farnost:

**Bůh má moc zahrnout vás dary své milosti,
abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete,
a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo...**

(2 Kor 9,8)

Toto slovo a mnoho dalších užitečných informací naleznete také na našich farních internetových stránkách: www.farnost.estranky.cz.

P. Martínek

Tříkrálová sbírka proběhla i letos

Už 17. ročník celostátní Tříkrálové sbírky se konal v Dolních Bojanovicích v sobotu 7. ledna. Počasí bylo tentokrát opravdu lednové, teploměr ukazoval -10 stupňů, ale bylo aspoň slunečno. ☺

V 8 hodin se koledníci sešli na mši svaté, kde dostali požehnání na cestu a taky pro všechny, ke kterým přijdou. Pokračování bylo na Obecním úřadě, kde bylo z koledníků (sešlo se jich celkem 70) a vedoucích (této služby se ujalo 19 mladých a dvě šikovné maminky) vytvořeno 21 skupinek. Ty o půl desáté vyrazily do přidělených ulic. Tam je čekali dobří lidé, kteří darovali

peníze do kasiček, spoustu sladkostí koledníkům a čaj a další dobroty všem promrzlým.

A jaká byla výsledná částka? Letos se podařilo získat 138 819 Kč! - je to téměř o 1 800 Kč více než loni. Poděkování patří všem organizátorům pod taktovkou Vojtěšky Kršové, která měla i letos celou sbírku na starosti. Díky samozřejmě všem malým i velkým koledníkům a také vám všem, kteří jste neváhali darovat peníze pro lidi v nouzi. Jistě žádný náš dobrý skutek nebude zapomenut. ☺

redakční rada

ZÁDUŠNÍ MŠE za bojanovské židovské rodiny

Při příležitosti Mezinárodního dne obětí holocaustu byla v pátek 27. ledna sloužena zádušní mše za tři bojanovské židovské rodiny – Mandlovy, Treiblovy a Lechnerovy. Stihl je bohužel stejný osud jako mnoha dalších lidí židovské národnosti – byli zavražděni v Osvětimi. Více informací o osudu těchto rodin najdete v knížce Mizející svět Františka Fanyňa Krši.

redakční rada

Narozeniny o. Josefa Bobra Kubeše

V naší farnosti prožil o. Josef kus své jáhenské služby a také zde často vypomáhá. Dne 10. února 2017 oslavil své 40. narozeniny. Při této příležitosti všechny farníky pozval na přátelské setkání do farní stodoly v pátek 17. února po večerní mši svaté. Tento den, jak o. Josef řekl, je také dnem jeho druhého narození,

vzhledem k operaci nádoru, kterou před lety v tomto termínu podstoupil. Za všechny mu popřála Eva Rajchmanová, starostka obce, a Tomáš Makudera, místostarosta obce. Setkání proběhlo v družné náladě s výbornými bojanovskými koláčky, které napekly kuchařky ze školní kuchyně, a vínem z farního sklepa.

Otci Josefovi dodatečně přejeme k jeho narozeninám hojnost Božího požehnání a pomoc při jeho kněžském poslání, zdraví a vždy dobré lidi kolem něho.

redakční rada

K přání se připojily i děti z naší farnosti se svými obrázky pro otce Josefa.

SVATEBNÍ HOSTINA UPROSTŘED VŠEDNÍCH DNŮ

V pátek 10. 2. jsme vyrazili na pouť do Francie, do evangelizační školy Jeunesse-Lumière a do Lurd. Stav domácích a přespolních činil 7:2. I když skoro polovina z nás měla příležitost tuto pouť absolvovat již minulý rok, žádné místo ani zážitek se neopakovaly. Zažili jsme léto uprostřed zimy. Jasně hvězdy uprostřed tmy. Svobodu uprostřed školních dnů. Čekajícího Ježíše uprostřed tmy každého z nás. A že jsme všichni přijeli obdarováni, můžete vyčíst nejen z našich svědectví.

Stejně jako minulý rok k nám byli i letos všichni přátelští a celková atmosféra byla super. Úplně zapomenete na školu a na každodenní starosti, jako byste byli v jiném světě. Mně asi nejvíc zaujaly hodiny tance s otcem Frankem. Moc se mi líbí, že se chce přizpůsobit mladým a přivést je tak k víře. Moc zajímavá byla také svědectví otce Franka a Abbiela, díky kterým jsme mohli vnímat víru z úplně jiného pohledu.

Jana

Přišlo mně to, jako bychom tam byli jeden den. Krásné památky, divadlo apod. Byla sranda bloudit po chodbách obrovské budovy. ☺ Perfektní lidi, akorát že jsem jim moc nerozuměla. Bylo super to tančení a u basketu jsem se bavila, i když jsem ho nehrála asi od 8. třídy a vůbec si nepamatuju pravidla. Jo a krásný zážitek z Lurd. Člověk tam cítil něco nepopsatelného. A nesmím zapomenout taky duchovní stránku v JL, zahřívala u srdce. A myslím, že super nejlepší grupa, děkuji za příjemný týden, sranda byla velká.

Lucka

Do JL jsem jel se smíšenými pocity. Nevěděl jsem, co od toho očekávat. Ihned po příjezdu jsem byl víc než mile překvapen atmosférou místa, přijetím místních a obzvlášť hluboký dojem na mě zanechalo každodenní setkání s Danielem Angem. Vždycky jsem přemýšlel nad tím, jaké to asi bylo setkat se s Matkou Terezou. Přesně takhle jsem si to představoval.

Křížová cesta v Lurdech

Setkání u otce René-Luca

A každému bych přál, aby mohl zažít podobné setkání, jako pro mě bylo to s Danielem...

A také jsem se tam naučil dvě důležité věci - fandit Barceloně a Libavé zvlášť. :-)

Martin

Hodně se mi líbilo, že byl stále nějaký program. Ještě navíc vše duchovně založené, příjemná atmosféra, legrace, noční výlet za hvězdami. Opravdu mě dostalo svědectví mnicha Abbiela. A Boží přítomnost, která tam byla cítit při mších či adoracích, byla neskutečná! No a návštěva míst, měst, památek s krásným bonusovým osvětlením akvaduktu Pond de Guard závěrem taky super. ☺

Viktor

Určitě se mi moc líbilo, že nás v JL hned tak přijali, i když nás neznali. Nějak jsem tam prostě mezi nimi cítil víc přítomnost Boha. ☺

Maty

V JL se mi moc líbilo to duchovní prostředí, které tam všichni okolo nás vytvářeli. Jsem ráda, že jsem se tam dostala, protože jsem

viděla, že víra není jen o tom sedět někde v kostele a modlit se, ale že ji můžeme projevovat třeba i tancem, jak nás to učil otec Frank, a ten opravdu tancovat uměl. ☺ Díky všem za super partu a o. Petrovi, že nám to umožnil.

Magda

Pár myšlenek z různých setkání na naší pouti: „Spousta mladých se setká s Ježíšem, i třeba několikrát. Ale nestačí se s Ježíšem setkat. Je potřeba ho milovat.“ (o. René-Luc) „Stát se umělcem znamená stát se chrámem Ducha svatého. Vždyť když přijímáš Krista, v tobě přebývá. Jsi svatostánek. A všichni okolo tebe jsou také svatostánkem. Naučme se přistupovat k druhým s takovou úctou jako ke svatostánku.“ (o. Frank) „Vzývej Ducha svatého. Je obrovským darem nejen pro tebe. Pokud hoří, zapaluje i vše kolem.“ (o. René-Luc) „Všichni jsme na naší pouti byli obdarováni. Ale od těch, kteří mnoho dostali, se také mnoho očekává.“ (o. Petr)

Markéta

Zažili jsme jeden dechberoucí, spoustu hodin v autě sedící, památky a krásná města vidící, francouzské bagety jedící, v tichu snídající, každý den mše se účastníci, basketbal hrající, po kopcích šplhající, v blátě klouzající, klečící, za naše milé se přimlouvající, miliony hvězd nad hlavou pozorující, obrovskou radost v srdci mající, tančící, neustále se udivující, smějící, optimismem hýřící, vodopády vidící, zpívající, s Reném-Lucem se modlící, za odpuštění hříchů prosící a s pokojem v duši odjíždějící a hlavně v Boha ještě více věřící
♥ - TÝDEN.

Lucka Zakladatel JL - otec Daniel Ange

Kurz charismatické obnovy – požehnané dílo

Od začátku roku v naší farnosti probíhá celkově již devátý Kurz charismatické obnovy. Povolání k prohloubení vztahu s Duchem svatým vyslyšelo více jak 35 farníků z Dolních Bojanovic a okolních farností. Jsme rádi, že se tentokrát přihlásilo i dost zástupců z řad

mládeže.☺ S organizací semináře pomáhá otcí Petrovi několik dobrovolníků (vedoucích skupinek) nejen z naší farnosti. Pro mnohé z nich je tato služba velkým požehnáním, které několikanásobně vrátí energii a věnovaný čas.

Seminář je svou intenzitou nesmírně obohacující a současně náročný i pro účastníky. Skládá se z 10 setkání, která mají podobnou strukturu. Základem jsou přednášky otce Petra o tom, jaký Bůh je a jaký není, jak nás může uzdravit, jak jej můžeme pozvat, aby se stal Pánem našeho života. Můžeme se nechat povolát za jeho učedníky a nechat se vybavit dary Ducha svatého k jeho následování. Každé setkání je zpeřeno několika svědectvími z řad vedoucích, kteří svědčí o svých zkušenostech s Duchem svatým. Pro účastníky jsou to velmi silné momenty, které jim pomáhají v jejich cestě prohloubení víry. Následně se účastníci rozejdou do oddělených skupin, kde osobněji sdílí myšlenky nad probíraným tématem.

Pilířem celého kurzu jsou tři prodloužená setkání, kde kromě obvyklého programu účastníci absolvují přímlovnou modlitbu za uzdravení, generální svátost smíření a modlitbu za nové vylití darů Ducha svatého. Tyto večery jsou výjimečné pro každého, kdo nechá naplno Božího Ducha působit ve svém srdci.

Po Velikonocích nás čeká poslední setkání – závěrečná slavnostní bohoslužba s obřadem zoselání. A po ní prohloubení i mezilidských přátelství, která v průběhu semináře vznikají, na závěrečném agapé.

V dalším čísle se můžete těšit na svědectví několika účastníků o tom, jaká obdarování přijali skrze tento seminář.

Marcela a Jirka Janečkoví

Postní duchovní obnova v naší farnosti

JAK SE STÁT UMĚLCEM ŽIVOTA

Letošní postní obnova proběhla v pátek 17. a sobotu 18. března a vedl ji o. Pavel Kafka z Brna. Jak sám řekl, chtěl ji zaměřit pozitivně, a tak si vybral jako téma ctnosti. Ctnost – to slovo zní dost starodávně, takže co je to vlastně ctnost? Je to vypěstovaný a navyklý sklon k dobrému jednání. Slovo ctnost souvisí se slovy ctít, čest, úcta. Pomocí ctností ze sebe dáváme to nejlepší.

Každá ctnost se získává cvičením – například když se učím cizí jazyk, je to ze začátku dřina, ale pak, když už si slovíčka a gramatiku osvoji a dokážu se domluvit, je to radost a časem to jde lehce. Každá ctnost staví na tom přirozeném – jakoby přibrušuje to dobré, s čím jsme se narodili.

Umět získávat ctnosti je pro nás křesťany důležité, protože nám pomáhají prožívat náš život s větší lehkostí, lépe můžeme překonávat různé obtíže a pomáhají nám stávat se umělcem – virtuosem života. Rozlišujeme

ctnosti mravní (tady se zaměříme na ty hlavní - základní) a **ctnosti Božské** (sem patří víra, naděje a láska).

Základní ctnosti jsou:

1. **Moudrost** - moudrý je ten, kdo umí rozoznat, co je naše pravé dobro a zvolí přiměřené prostředky k jeho konání. Jednoduše řečeno: Ve všem, co děláš, pamatuj na konec. Na konci našeho života není hrob, ale brána do Božího království.

2. **Statečnost** – dává sílu uskutečňovat dobro nebo také nést různé obtíže. Dokonce využívá hněv – zdokonaluje ho a používá k dobrému. Statečnost pomáhá člověku překonat strach. Patří sem také dar trpělivosti – ta je velmi důležitá tam, kde těžké podmínky nejde zlepšit, nebo obtíže trvají už dlouho.

3. **Spravedlnost** – spravedlivé jednání je takové, když dáváme druhým to, co jim právem patří, a v takové míře, v jaké jim to patří

– ať už se jedná o lásku, náš čas, naše úsilí či hmotné věci. Jak se projevuje spravedlnost vůči Bohu? Když dáváme Bohu sami sebe, jsme s ním ve vztahu lásky, který se projevuje například modlitbou. Nezapomínejme dávat každodenně Bohu svůj čas.

4. **Umírněnost** – neboli mít správnou míru – dobře své jednání „zaaretovat“ – zabránit přílišnému vychylování. Umírněnost je velmi důležitá, protože víme, jak škodlivé může být přehánění dobrých věcí. Týká se žádostivosti v nás – abychom dobré věci – jídlo, pití, zábavu, sexuální touhu atd., které Bůh dal člověku k radosti, dobře užívali. Umírněnost nás vede ke svobodě.

Božské ctnosti

Sem patří víra, naděje a láska – ty nám umožňují žít Božím životem. Bůh ze své lásky zve lidi, aby byli jeho přáteli, a stýká se s nimi, aby je pozval a přijal do svého společenství. Od chvíle křtu patříme do Boží rodiny a to je úžasná věc! Je známé, jak například děti z dětských domovů trpí tím, že nikomu nepatří.

Víra

Souvisí se slovem AMEN – toto hebrejské slovo vzniklo ze slova aman, což byl kůl, který stál uprostřed stanu, byl tedy velmi důležitý, protože držel obydlí, na něm to všechno „stálo“. I víra je základem našeho života – je to spolehnutí se na Boha, víra v to, že chce vždy pro mě dobro. Skrze víru jsme vtaženi do života Nejsvětější Trojice. Víra není jen nějaké přání, sen, víra je reálná skutečnost našich životů.

Naděje

Do čeho lidé vkládají naděje? Do svých dětí, do hmotného zajištění, do pokroku... Kolik se už objevilo utopii. Ty přišly až v novověku, po desakralizaci – když člověk „překonal“ víru v Boha. Kolik tyto utopie stály lidských životů!

Křesťanská naděje je to, že důvěřujeme Kristovým příslibům a nespolehnáme jen na své síly, ale na pomoc Ducha svatého. Symbolem naděje je kotva, ale šikovnějším by byla plachta – naděje nás pohání, dává nám sílu do života.

Láska

Až budeme žít v nebi, víry a naděje už nebude potřeba, zůstane jen láska – ta je největší. Je to základní božská ctnost, kterou milujeme Boha nade všechno pro něho samého a svého bližního jako sebe.

Láska se tedy projevuje za prvé ve vztahu k Bohu – odpovídáme na Boží lásku, za druhé ve vztahu k lidem – snažíme se druhé milovat a přát jim to nejlepší, a za třetí ve vztahu k sobě – mít rád sám sebe, vážit si svého života a být za něj vděčný, i když bychom možná chtěli být jiní – ale Bůh přece stvořil všechno dobré, on nedělá zmetky.

Obě přednášky byly zajímavé a myslím si, že se nás dotkly a povzbudily tam, kde to potřebujeme. Je velká škoda, že nás bylo v kostele poměrně málo.

A. Tlachová

VZPOMÍNKA NA OTCE ROBERTA MAYERA

Dne 5. února uplynul rok, co odešel na věčnost věrný Boží služebník o. Robert Maria Mayer, člen řádu minoritů, farář chrámu sv. Janů v Brně, kostela sv. Gotharda v Modřicích a sv. Markéty v Přízřenicích. Zemřel ve věku 41 let na následky tragické události.

Robert Mayer se narodil 6. října 1974 v Hodoníně. Vyrůstal v Terezíně a na Čejčce. V roce 1992 se vyučil stolářem. V roce 1997 vstoupil do řádu minoritů a po ročním noviciátě, který absolvoval v polském Hnězdně, složil první řeholní sliby. Následně po doplnění středoškolského vzdělání a složení maturitní zkoušky pokračoval studiem v semináři bratří minoritů v polské Lodži.

V roce 2006 složil věčné řeholní sliby a v roce 2008 přijal kněžské svěcení z rukou ostravsko-opavského biskupa Mons. Františka Václava Lobkowicze.

Jeho prvním i posledním působištěm byla minoritická farnost u kostela sv. Janů v Brně a farnost u kostela sv. Gotharda v Modřicích a sv. Markéty v Přízřenicích. Pohřební mše byla sloužena 11. února 2016 za účasti tří biskupů, spolubratrů řeholníků, mnoha kněží z malé i velké vzdálenosti a obrovského zástupu věřícího lidu. Obřad doprovázela zpěvem a hudbou schola brněnské mládeže. Pohřeb se stal manifestací víry a také lásky a úcty k zesnulému. S nadsázkou lze říci, že slavnostní ráz obřadu mohl být považován za Robinkovu nebeskou primici. Tělesné pozůstatky byly uloženy v hrobce v podzemí kostela sv. Janů.

V paměti nám zůstane jako horlivý kněz, bratr a kamarád oplývající radostí a humorem. Zanechal po sobě velmi hluboké dědictví založené na lásce, radosti, jednoduchosti, pokoře a nadšení.

O. Robert Mayer, zvaný též Robin nebo Robinek, nikdy nezapřel svůj původ a vždy se hrdě hlásil k moravskému Slovácku. Z jeho projevu, ať už u oltáře nebo mezi farníky a přáteli, bylo zřejmé, že se jedná o bodrého Moraváka.

Je třeba podotknout, že měl vřelý vztah i k naší obci a farnosti. V Dolních Bojanovicích má přiznáného strýce Jendu, i tři bratrance a několik známých a přátel. Proto k nám rád zajížděl, pokud mu to ovšem čas dovolil. Není asi náhoda, že na titulní straně knihy „Děcka, valíme do nebe“, je vyfocený v bojanovském kostele. Zde také před vysvěcením několikrát přisluhoval u oltáře a po vysvěcení také několikrát slavil mši sv. a vysluhoval svátosti pro své příbuzné v Dolních Bojanovicích. Mnoho

JAK PROŽÍVÁTE VELIKONOCE VY?

Vyrostla jsem ve věřící rodině. Dnes, když jsem už dospělá a mám děti, chodím do kostela, snažím se plnit přikázání a všechny povinnosti, které by měl věřící člověk plnit. Děti také vodím do kostela a modlím se, aby si životem nesly víru.

Často čtu nebo slyším o evangelizaci. Jak jsou v jiných církvích aktivní. Chtěla bych se s vámi podělit o jednu špatnou zkušenost. O tom, jak nemá vypadat evangelizace.

Bylo jaro, Zelený čtvrtek. Doma se všechno blýskalo po jarním úklidu. Po dlouhé zimě jsme zase viděli ven skrz umytá okna, záclony voněly, začínaly kvést narcisky. Už jenom zasednout ke svátečnímu stolu. Na Velikonoce bude svíčková...

Poprvé byl Velký pátek státním svátkem a já se radovala, že si nemusím brát dovolenou jako v minulých letech. Ve čtvrtek jsem se loučila s kolegyněmi v práci a přály jsme si pěkné Velikonoce. Všechny jsou nevěřící. To, že já chodím do kostela, neskrývám, ale ani se o Bohu moc nebavíme. Myslím, že to v práci nikoho nezajímá. Kolegyně se těšily na prodloužený velikonoční víkend. Mluvily o jaru, o procházkách, co už komu kvete na zahradě. Když se mě zeptala jedna kolegyně, co budu dělat já, odpověděla jsem bezmyšlenkovitě a začala jmenovat, co mě čeká...: „Musím nakoupit, dnes je Zelený čtvrtek, večer půjdeme na mši. V pátek uvařím a chtěla bych upéct koláče. Ve tři hodiny chodím na křížovou cestu a večer na obřady. Když to půjde, zůstanu na adoraci. V sobotu uvařím, uklidím, odpoledne se půjdeme poklonit do kostela. Pozdě večer znovu do kostela. V neděli po ranní mši udělám tu svíč-

kovou. Aspoň na Velikonoce půjdu odpoledne na požehnání, potom nabarvím vajíčka a rozdělím do sáčků nakoupené cukroví pro šlaháče. V pondělí mě čeká jenom mše ráno, vařit nebudu, protože dojdeme tu svíčkovou, ale musím udělat chlebičky a upéct buchtu. Potom uklidím a přijdou šlaháči. No a v úterý půjdu do práce!“ Všechno jsem si říkala jakoby pro sebe, a ještě se ujistila, zda mám na lístku napsaný opravdu celý nákup.

Ani jsem si nevěšila, jak moje kolegyně na mě zírají. Potom jedna řekla: „...no to jsem ráda, že nechodím do kostela...“

Bylo mi hrozně. Konečně jsem mohla v nevěřícím prostředí svědčit o své víře a o Bohu. Mluvila jsem jen o povinnostech. Zapomněla jsem na to nejdůležitější. Radost ze zmrtvýchvstání!

A jak prožíváte Velikonoce vy?

farnice

VELIKONOČNÍ

Do hlavy v té hrozné muce
Ti ostré trny člověk krutě vplet,
však otcovsky jsi rozpjal ruce
a „odpouštím“ tvůj šeptal ret.
Ó Lásko, Lásko věčná

Ó Lásko, Lásko věčná,
víc nemohla jsi světu dát.
Ó Lásko nekonečná,
kdy začne svět tě milovat?

našich farníků se zúčastnilo jeho primice na Čejči, kde takovou slavnost ještě neprožili.

Minorita Robert M. Mayer byl úplně normálním klukem ze Slovácka. Rád sportoval – hrával fotbal, pomáhal na poli, se stařečkem chodil do vinohradu a do vinného sklepa, naučil se dělat víno a vinaření časem po stařečkovi přebíral. Chodíval v kroji, byl stárkem, byl mezi svými rovníky velmi oblíbený. Jeho další zálibou byla motorka Jawa 350, kožená bunda a černá helma, s nimiž se proháněl po blízkém i vzdáleném okolí jeho rodné obce.

Robin byl prostě nezaměnitelný a nezařazený živel, kterého přemohlo Boží volání a který se vydal cestou krásného Božího dobrodružství. Jeho životní příběh, popsany ve výše zmíněné knize, je naplněním misie Boží dobroty, lásky a milosrdenství po vzoru sv. Františka z Asissi. Kniha o Robertově životě je velkým svědečtím o dobru, které dokáže za poměrně krátký čas vykonat jedno lidské srdce naplněné láskou.

V krátkém videu z Pouti vděčnosti, které po náhlém odchodu O. Roberta obletělo nejen Moravu, mluví Robinek se sobě vlastní nadávkou o tom, že je třeba „valit“ do nebe a že se těší, až se tam „osprchuje“ Boží milostí. To dosvědčuje jeho hluboký vztah k Pánu Ježíši, kvůli kterému mladý frajer v kožené bundě a s přílbou opustil rodinu, rodnou dědinu, vinohrad i vinný sklep, motorku i vizi běžného šťastného života manžela a otce. Výměnou za to se stal „farářem celého světa“, jak mu bylo přezdíváno.

Jak jsme se s bratrem Robinem poznali

Bylo to v létě r. 1995, kdy jsme měli s kamarády z Křenovic, Blažovic a Brna u mě za budou táboraček, u kterého se jedlo, popíjelo a zpívalo. Pak se tam objevil Robin, mladý a šikovný klučina, kterého tam pozvali kamarádi z Křenovic. Ale jak to vlastně všechno začalo?

Měl jsem přátele v Blažovicích a Křeni-

cích u Brna, kteří měli mezi sebou přátelskou družbu. V Křenovicích byl koncem 80. let farářem P. František Sadílek, který byl přeložen do Hovorán, kam za ním mládež z Křenovic jezdila. Tam se časem seznámil s mladíkem, který hledal cestu ke křesťanství a ve své obci Čejči údajně tímto směrem k sobě nikoho neměl. Byl to Robin a mládež z Křenovic ho mezi sebe s láskou přijala a přes ně jsem se s Robinem seznámil i já. Měli jsme výhodu, že jsme měli od sebe jen 15 km a navíc měl v Bojanovicích ženatého strýce Jendu, za kterým často zajížděl a pak se stavoval i za mnou.

Potom následovala společná setkání a akce, jichž se za tak krátkou dobu uskutečnilo opravdu hodně...

V létě r. 1996 se konal u nás v Bojanovicích sjezd rodáků, kterého se Robin také zúčastnil spolu s kamarády a kamarádkami z Křenovic a Blažovic. Slavnostní mši sv. pod širým nebem celebrou brněnský biskup O. Vojtěch Cikrle. Pak přišla asi největší společná akce toho roku – výprava naší party do rumunského Banátu k tamějším Čechům a do okolních hor a kopců. Já jsem málem při tomto pobytu došel o obě nohy a Robin tomuto výletu obětoval hody na Čejči. Ale nelitoval, stálo mu to za to. Dále to byl ples radia Proglas v Telnici u Brna, který se neskutečně vydařil, dala by se o něm napsat samostatná kapitola plná zážitků, překvapení, humoru a zábavy. A Robin tam byl v prvních řadách, prostě „lev parketu“.

V dubnu r. 1997 vstoupil Robin do řádu minoritů a od základu změnil svůj život. Pak už jsme se viděli daleko méně, někdy v Brně u minoritů nebo se zastavil u mě doma, když jel navštívit rodinu strýce Jendy do Bojanovic. V době po jeho vysvěcení a primici jsme se viděli už jenom vzácně, bylo těžké ho zastihnout, neboť jak už bylo napsáno, stal se „farářem celého světa“.

František Kuběna

Když už se blížil ke svahu Olivové hory, počal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny mocné činy, které viděli. Volali: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“

(Lk 19,37-38)

Úchvatné Kristovo drama vykoupení lidstva začíná slavným vjezdem do Jeruzaléma. To se lidu líbilo. Za nadšení a jásotu volali: „Ať žije král Izraele!“ Být s Kristem v takové situaci je snadné, čestné a prospěšné. Ať to byli muži nebo ženy, starší i mladší spolu s dětmi.

Tak tomu bylo v dějinách církve kdykoliv, když církev měla respekt, vliv. Zástupy se tísnily kolem oltářů a davy proudily z kostela na všechny strany. To není žádné umění, ani velká zásluha.

Ježíš byl dobrý psycholog. On věděl, co ho brzy čeká. Věděl, jak potupa a smrt neblaze zapůsobí na dnes věrné, jak budou otřeseni ve víře a v důvěře v něho. Svým slavným vjezdem jim chce říci, kdo vlastně je, že je opravdu Králem a jako král nakonec i vítězem.

Když už byli blízko a užíval město, dal se nad ním do pláče. Jiní jásají, on pláče. Proč? Nejen proto, že za 40 let nezůstane z Jeruzaléma kámen na kameni a Římany pobitých občanů Jeruzaléma budou tisíce. Ježíš také věděl, co mu Jeruzalém připraví, jak ono HOSANA změni v UKŘÍŽUJ! Všichni jsme už poznali, jak jsou štěstí, láska i přátelství někdy vrtkavé.

V nedávné době stačilo nahnat trochu strachu, slíbit prospěch a masy opouštěly víru, kostel a církev. Říká se, a právem, že Kristus je stále v agonii, jde světem s křížem

a stále prožívá utrpení Kalvárie. A to se bude dít až do konce světa. Dnes všichni vidíme, co se děje ve světě, nejen na Blízkém východě.

Položili jsme si už někdy otázku, jakou úlohu hrají já v těchto PAŠIJÍCH? Zda úlohu kající a věrné Marie Magdalské, spících učedníků nebo plačících žen? Úlohu Petra, který zapřel, Jana, který jediný z apoštolů vytrval, nebo zrádného Jidáše? A je zde také Pilát, který si myje ruce, pyšní farizeové, vzpurný velekněz Ananiáš, statečná Veronika, Nikodém a Josef z Arimatie. Zda nejsem účastníkem křičícího a pošťvaného lidu, nebo zda jsem dokonce nehodil kamenem na Ježíše přítomného v druhém člověku.

Přemýšlejme, na čí straně stojíme, a pokud ne na té správné, pokusme se změnit postavu tohoto dramatu. A hlavně – ať je naším životním programem – stát s Ježíšem i u jeho kříže, jít za tím, co je pravdivé, správné a také opravdu prospěšné pro tento čas i věčnost. Bývá to nejtěžší, ale také nejsprávnější. Na Kristu to můžeme zřetelně vidět.

Pane Ježíši, pomáhej nám spolu se svou matkou dojít k tomuto ideálu a dobru života.

P. Antonín Pospíšil

„Proč Jeruzalém nepřijal Pána? Protože si byl jistý sebou, nechtěl problémy. Pán v evangeliu o tomto městě říká: „Kéž bys v tento den poznalo i ty, co je pro tebe k pokoji! Nepoznalo jsi čas, kdy ti Bůh nabídl svou přízeň.“ (Lk 19,42.44) Mělo strach, že bude navštíveno Pánem, mělo strach před jeho nezištnou štědrostí. Bylo si jisté věcmi, které mohlo ovládat. I my jsme si jistí ve věcech, které můžeme řídit. Pánovo navštívení, jeho divy však my ovládat nemůžeme.“

papež František

NEMOCNICE

Utrpení je tajemství, které můžeme pochopit jen ve světle víry. Bůh nechtěl zlo ve světě. Lidé pro hřích pohrdli plánem Božím, otevřeli své srdce zlu a hříchu. Ale Kristus přišel na svět, aby odstranil tento zmatek. Díky němu každé utrpení může být předmět spásy a vykoupení.

Dnes odpoledne jsem šel navštívit známého do nemocnice. Z oddělení do oddělení jsem procházel tímto místem bolesti a cítil jsem v srdci dramata, která skrývají bělostné stěny. Musel jsem projít první místností; šel jsem tiše, hledaje svého nemocného, dotkl jsem se pohledem trpících tak jemně, jako se dotýká lékař rány, aby nezpůsobil bolest.

Nebylo mi tam dobře, cítil jsem se jako zbloudilý nezasvěcenec v tajemném chrámu, jako pohan v kostele. V koutě druhé místnosti jsem našel svého nemocného. Před ním jsem se zakoktal. Najednou jsem nevěděl, co mu říci.

Bolest mě děsí, Pane, tlačí mě. Nechápu, proč ji dopouštíš. Proč, Pane? Proč nařiká už celý týden toto nevinné dítě, tak strašně popálené? Proč umírá už tři dny a tři noci tento mladík a volá po mamince? Proč tato žena, nemocná rakovinou, zestárla za měsíc o deset let? Proč tento dělník, který spadl z lešení, leží zde jako rozbitá loutka už deset let? Proč tady leží tato dívka v sádře na prkně už víc než rok?

Proč, Pane? Nechápu to. Proč je ve světě bolest, která ubíjí, zotročuje, pobuňuje, láme? Proč tato obludná bolest bije slepě kolem sebe a padne často právě na dobrého člověka, a ušetří špatného? Zdá se, že ustupuje zaháněná vědou, ale vrací se znovu v jiných

podobách, horších a záladnějších. Nechápu to. Bolest je odporná a bojím se jí. Proč právě tito zde trpí, Pane, a ne jiní? Proč právě tito zde, a ne já?

Můj drahý, já - tvůj Bůh - jsem nechtěl tuto bolest; lidé ji přivolali. Přivolali ji na svět, když do něj zavedli hřích, protože hřích je zmatek, a zmatek působí bolest. A já jsem přišel a přijal jsem všechny vaše bolesti a hříchy, já jsem je přijal na sebe a protrpěl dříve, než jste je spáchali. Já jsem je vrátil proměněné. Učinil jsem z nich poklad - své vykupitelské dílo.

Bůh je s námi, když trpíme. On trpí s námi. Chce být s námi, když se nám vede špatně. Co znamená nejhlubší utrpení, zažil Kristus sám na kříži. Z toho můžeme čerpat jistotu, že Bůh rozumí našemu utrpení, že nese náš kříž s námi. A konečně ať je nám útěchou: Ježíš Kristus přemohl veškeré utrpení a smrt svým vzkříšením.

Vzkříšení je vítězství nad utrpením a smrtí.

z knihy *Setkání Michela Ouista*

VZKŘÍŠENÍ

Michael Martinek

Každý si někdy prožijeme ty tři dny ve smrti.

Jako Ježíš:

ve smutku

ve vině

v tragédii

v neúspěchu

ve vězení.

Ale pak přijde vzkříšení.

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE ARMÁDA SPÁSY

Milí přátelé,

dnes navážeme na minulý díl, kdy jsme si představili Evangelickou církev metodistickou, z níž pak následně vznikla Armáda spásy. Nám je toto společenství spíše známo jako charitativní organizace. Samo ale nechce být chápáno ani jako církev, ale ani jako pouhá charitativní organizace. Spíše jí jde o praktické uplatnění Ježíšova přikázání lásky k bližním: zvěstování evangelia a účinnou pomoc potřebným.

Pět známek pravověrnosti

Nejprve se znovu podívejme se na toto hnutí optikou našich pěti známek, podle kterých určujeme, do jaké míry jde o pravověrný směr, tedy zda:

- vyznává víru v Trojjediného Boha
- vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
- vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtvýchvstání stal našim Spasitelem
- čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
- je vedena biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.

Z hlediska těchto známek můžeme zopakovat, co jsme si minule řekli o metodistech:

Armáda spásy (dále jen AS) vzešla z křesťanského protestantského prostředí, a tak u prvních tří známek není pochybnosti. Zajímavé je, že AS se spíše chápe jako mezinárodní křesťanské společenství, které

nemá za cíl odlákat křesťany jiných církví do svých řad, ale spíše zachránit jedince, kteří troskotají pod svým hříchem. Samotná AS svátosti neuznává a sama je ani nepraktikuje. Nicméně nebrání svým členům účastnit se svátostného života v jiných církvích.

Označení a historie

Armáda spásy má svůj původ v Evangelické církvi metodistické. Její zakladatel Wiliam Booth se s touto církví rozešel r. 1861, protože v ní nenašel dostatek podpory pro svůj evangelizační záměr – evangelizačně sociální kampaně mezi kriminálními živly, alkoholiky, bezdomovci, prostitutkami apod.

Velkou oporou mu byla jeho manželka Cathrina. V roce 1865 spolu založili Sdružení křesťanského oživení, následně Křesťanskou misi (r. 1869) a nakonec i paravojenskou Armádu spásy (r. 1878).

Vojenský styl umožňoval dva aspekty: nově obráčení byli podrobena přísné kázni a také bylo možné takto organizovat akce ve velkém stylu, vyžadujícím plné nasazení v neohroženějších prostředích a chudinských čtvrtích.

Přes počáteční nevěrohodnost oficiálních církví a nedůvěru veřejnosti si práce AS na charitativním poli postupně získala ohlas, spolupracovníky a podporovatele a mohla se šířit do dalších zemí mimo Anglii. Dnes působí ve více než 108 zemích světa, má 25 000 plnočasových a asi 200 000 dobrovolných „důstojníků“ a přes 1 milion „vojínů“. Zřizuje velké množství sociálních zařízení a škol.

Do českých zemí se AS dostala v roce 1920, v roce 1950 byla postavena mimo zákon a teprve po revoluci v r. 1989 se opět rozvinula. Dnes působí jako občanské sdružení ve 13 větších městech ČR (Praha, Karlovy Vary, Jirkov, Chodov, Ostrava, Bohumín, Frýdek-Místek, Havířov, Krnov, Opava, Brno, Přerov, Šumperk). V těchto městech zřizuje a provozuje většinou ubytovny pro bezdomovce a další centra sociální pomoci.

Věřouka

Jak již bylo řečeno, AS se sama nechápe jako církev a tedy ani nebrání tomu, aby její členové byli zároveň členy svých církví.

Vychází ale z učení metodistů: Písmo na prvním místě má být *vykládáno s použitím tradice, rozumu a zkušeností*. Její zakladatel W. Booth toto učení sám ještě vložil v „Učení Armády spásy“, z něhož se odvozují „Vojenské články“. Tyto dokumenty podepisuje každý přistupující vojin: v nich vyznává osobní zkušenost spásy a víru v možnost posvěceného života, slibuje se oddělit od světa a věrnost Spasiteli, skládá slib věrnosti Armádě spásy a jejím důstojníkům, slibuje dále zdrženlivost od opojných nápojů a dalších jedů (např. kouření) a stvrzuje svůj závazek věnovat všechn svůj volný čas, všechny síly a peníze na podporu boje spásy. Ano, po přečtení těchto řádků člověku vytanou na mysli paralely s řeholními a misijními řády v naší katolické církvi.

Přitažlivost Armády spásy v tehdejší době nespočívala ani tak v teologické nauce, ale spíše ve strhující dynamice svého poslání. Toto musíme chápat v kontextu doby vzniku: viktoriánská Anglie zažívala sebevědomý rozmach koloniální expanze a W. Booth navrhuje jiný typ expanze: usilovat o to, aby „krev Ježíše Krista a oheň Ducha svatého se dostaly do všech koutů světa“. Zdůrazňuje též zápas se zlem v osobní rovině.

Podle některých působila i jasná struktura nadřazených a podřazených, jako v našich řeholních rádech.

Organizace

Jak z názvu vyplývá, spočívá Armáda spásy na vojenských základech. Všechny funkce a hodnosti jsou ale přístupny mužům i ženám bez rozdílu.

Členství se nabývá na základě osobní přihlášky a po uplynutí zkušební doby v místní jednotce. Po podpisu Učení Armády spásy a Vojenských článků se čekatel stává vojínem. Schopní členové se mohou dále vzdělávat v kadetních školách a stát se důstojníky. Při trvalých přestupcích proti řádu může být členství zrušeno vyloučením.

V čele celosvětové organizace Armády spásy stojí generál, kterého volí Nejvyšší rada teritoriálních velitelů. Generálovi v jeho službě pomáhá poradní rada a náčelník štábu. K pravomocem generála patří jmenovat důstojníky a vyhlášovat evangelizační kampaně („polní tažení“).

Jednotlivým národním útvarům velí generálem jmenovaný velitel. Menší jednotky se nazývají divize, do nichž se sdružují místní jednotky (sbory).

Rád bych povzbudil čtenáře k dalšímu prohloubení informací například ze zdrojů, které uvádím pod článkem.

P. Martínek

Prameny:
Křesťanstvo, Pavel Filipi
internet

Májové pobožnosti

Dnes bychom se chtěly věnovat historii i současnosti májových pobožností a ženám, které se přípravě a vedení „májových“ věnují. Článek vznikl na základě rozhovoru s jednou z nich.

Původ májových pobožností je poměrně neznámý. Poprvé se májové pobožnosti konaly v Itálii v roce 1784, a to v chrámu ve Ferraře. Úmyslem těchto modliteb byla například prosba za dobrou úrodu, později se zdůrazňovala mariánská úcta. Od roku 1830 se pak májové pobožnosti konaly už i po celé Francii a šířily se i do dalších zemí. V Brně se májové pobožnosti poprvé slavily v roce 1852. Od poloviny 19. století se staly nejvýraznějším projevem mariánské úcty. Po vypuknutí I. světové války papež Benedikt XV. přímo nařídil, aby modlitba za mír ve světě, kterou sám v roce 1915 napsal, byla přednášena během jeho velmi oblíbených májových pobožností. Během II. světové války byly májové pobožnosti opět vřele doporučovány. V roce 1939 papež Pius XII. vyzýval věřící k modlitbám a pobožnostem v průběhu května za mír mezi národy. Maria tak byla zývána Královnou míru. Zpočátku se pobožnosti konaly jak ráno, tak i večer. Májové pobožnosti často odpovídaly nedělnímu požehnání, protože zahrnovaly promluvu nebo rozjímání, zpěv litaní a další modlitby. Na závěr pobožnosti bylo udělováno požehnání. I dnes patří k oblíbeným pobožnostem. V současné době mají svoje místo téměř v každé farnosti.

U nás ve farnosti má úcta k Panně Marii také dlouhou tradici. V minulosti chodily na májové pobožnosti děti i mládež. Mnozí pamětníci si možná pamatují, jak krojované družičky nosily kytičky a říkaly básničky a modlitby u sochy Panny Marie.

V našem kostele se „májové“ konají v květnu vždy v pondělí, čtvrtek a v sobotu. Pobožnost trvá asi půl hodiny. Úmysl je pokaždé jiný. Modlí se za mládež, kněze, církev, rodiny, mír, ale připojují se i osobní úmysly. Pobožnost zahrnuje modlitby k Panně Marii, litanie a ve čtvrtek i breviář. Celá pobožnost je proložena písněmi k Panně Marii. Na závěr je společná večerní modlitba na poděkování za prožitý den s prosbou o ochranu a přimluvu, o odpuštění všeho zlého, čím jsme se provinili.

Vždy poslední sobotu v květnu a také říjnu se u nás ve farnosti koná pobožnost, kdy se modlí všechny čtyři růžence. Do modlitby se svými prosbami a úmysly zapojují všichni přítomní. Potom mohou přinést zapálenou svíci k soše Panny Marie. Následuje pobožnost před Nejsvětější svátostí pod vedením o. Petra. Tato pobožnost je ukončena požehnáním.

Sobotní a všechny májové pobožnosti si připravují sami bojanovští farníci, vlastně farnice, které se střídají v jejich vedení. Příprava není snadná, ale všechny ženy k této službě přistupují velmi ochotně. Modlitby, prosby i písně čerpají z modlitebních knížek, ale i z internetu. Všem těmto obětavým ženám patří velký dík. Tímto zveme všechny farníky k účasti na těchto pobožnostech a také k zapojení do jejich vedení.

Jménem celé farnosti patří velké poděkování těmto ženám:

Anně Fatěnové, Ludmile Fatěnové, Marii Šťastné, Svatavě Tomanové a Anežce Turkové.

*připravily M. Šťastná a K. Košutková
čerpáno z internetu*

Milí přátelé,

brněnská diecéze letos slaví **240. výročí svého založení**. To je velká věc v životě místní církve. V malém dějepisném okénku by se dalo připomenout, že v době vlády Marie Terezie (1740-1780) byla na Moravě jediná diecéze, a to v Olomouci. Patřila mezi největší a nejrozsáhlejší v celém tehdejší mocnářství. Měla 525 farností, a proto byla Morava zvolena jako první k plánované církevní reorganizaci. Tehdejším záměrem bylo vytvořit dvě nová biskupství - v Brně a v Opavě. Dne 5. prosince roku 1777 vydal papež Pius VI. zvláštní bulu, kterou povýšil olomoucké biskupství na arcibiskupství, a jemu podřízené nové Biskupství brněnské s ním mělo vytvořit moravskou církevní provincii. Tehdy rovněž plánované opavské biskupství na své založení z politických důvodů čekalo až do 30. května 1996.

Co je vlastně diecéze?

Samotné slovo pochází z řeckého dioikéin, což znamená „spravovat dům“. Jak říká Kodex církevního práva, je diecéze částí Božího lidu, která je svěřena do pastýřské péče biskupovi a je vymezena určitým územím tak, že zahrnuje všechny věřící, kteří na tomto území přebývají. Pokud opustíme formulace církevních dokumentů, dá se jednoduše říci, že diecéze je území, na němž všichni žijeme své povolání Bohem a máme ve vzájemné lásce a pomoci vytvářet rodinu, v níž se všichni lidé mohou cítit milováni a přijímáni.

Když slavíme narozeniny blízkého člověka, je jejich nedílnou součástí ohlédnutí se zpět, často nejen k historii rodičů a prarodičů, ale ještě do vzdálenější historie. Při takových

slavnostních setkáních jsou vypravovány a sdílány příběhy, které připomínají důležité či humorné události členů rodiny, a tak jsou posilovány rodinné vazby a jistota vzájemnosti. Toto zakořenění v minulosti otvírá dveře k budoucnosti. Bez této historické paměti je budoucnost člověka omezena na nejbližší, obvykle biologicko-materiální obzor sebe sama, který se pak stává zdrojem jak přehnaných nadějí, tak strachu a obav. Ve společenství věřících jde o ohlédnutí do mnohem hlubší minulosti.

Když se podíváme v historii naší diecéze trochu nazpět, v kolika lidech se díky víře mohlo narodit, vyrůst a rozkvést něco krásného? Co všechno dokázala naše pastorační, katechetická, mládežnická centra, centra pro rodinu, charita a další odbory, oddělení

a organizace založené pro pomoc věřícím i nevěřícím v jejich starostech?

A co udělat pro budoucnost brněnské diecéze, aby byla i nadále plná naděje?

Právě o tom píše svatý Pavel ve svém dopise křesťanům v Kolosách. Jeho dopis by se dal parafrázovat asi takto:

„Tou nadějí jste vy, duchovně i tělesně plodní věřící, kteří projevujete milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost.

Vy, kteří dokážete vzájemně spolupracovat na všem, co je dobré.

Vy, kteří se dokážete i ve své různosti respektovat a navzájem si odpouštět lidská provinění. Tak jako je odpouští Bůh vám.

Jste to vy, kteří jste poznali Boží lásku a radujete se z ní tak, že se stala ústřední hodnotou vašeho života a cestou k dokonalosti.

Jste to vy, kterým v srdci nevládne zdánlivý pokoj bohatství a síly, ale pokoj Kristův. Vy, kteří jste za něj vděční a vyzařuje z vás.

Vy, kteří se nebojíte slyšet a přemýšlet o slovech, která vám říkají druzí a žijete v reálném světě, do kterého jste zasazeni.

Jste to vy, kteří se snažíte svým životem zpívat Bohu písně vděčnosti a všim, co říkáte a konáte, se připojujete k tomu, čím opěvoval svého Otce Ježíš Kristus.“

**Milí přátelé,
brněnská diecéze slaví 240. výročí svého založení. Kéž je pro ni tím nejzákladnějším darem každý z vás a diecéze at' je darem pro vás všechny.**

Ať vám Bůh žehná.

**Vojtěch Cikrle
diecézní biskup brněnský**

MODLITBA ZA DIECÉZI

VŠEMOHOUCÍ BOŽE,
DĚKUJEME TI ZA VŠECHNY DARY A MILOSTI,
KTERÝMI JSI ZAHRNUL NÁS
I PŘEDCHÁZEJÍCÍ GENERACE NAŠÍ DIECÉZE.

PROSÍME TĚ, POMÁHEJ NÁM, AŽ V ROZDÍLNOSTI NAŠICH SLUŽEB
ZŮSTANEME VĚRNÍ SVÉMU POSLÁNÍ
STÁVAT SE UPROSTŘED DNEŠNÍ SPOLEČNOSTI ZNAMENÍM A DAREM TVÉ LÁSKY.

DEJ, AŽ JSME PEVNĚ SPOJENI S KRISTEM A NAVZÁJEM MEZI SEBOU,
ABY TĚ SKRZE NÁS OSTATNÍ POZNÁVALI JAKO OTCE
A ZÁRUKU NAPLNĚNÍ SMYSLU ŽIVOTA.

NA PŘÍMLUVU PANNY MARIE, MATKY CÍRKVE,
PATRONŮ SVATÉHO PETRA A PAVLA I VŠECH DALŠÍCH SVĚTIC A SVĚTCŮ
SPOJENÝCH S BRNĚNSKOU DIECÉZÍ I S CELOU CÍRKVÍ
O TO PROSÍME SKRZE KRISTA, NAŠEHO PĀNA.
AMEN.

Nad Petrovem vzlétne 240 balónků

Ve čtvrtek 29. června 2017, v pravé „petrovské“ poledne v 11 hodin, vzlétne z Petrova k nebi 240 nafukovacích balónků jako symbolické poděkování Bohu. Brněnské biskupství si tak v den slavnosti diecézních patronů sv. Petra a Pavla připomene 240. výročí svého založení (5. prosince 1777).

Již v 9.30 hodin bude brněnský diecézní biskup Mons Vojtěch Cikrle předsedat pontifikální bohoslužbě při příležitosti ukončení školního roku.

Poté biskup Cikrle promluví k výročí založení diecéze a v 11 hodin vypustí přítomní

240 modrých, bílých, žlutých a červených balónků. (Barvy vycházejí z barev vlajky brněnské diecéze.)

Jsou zváni všichni fotografové, kteří mohou své snímky z vypouštění balónků následně zaslat na adresu www.brnobiskupstvi.cz. Nejzdařilejší záběry budou zveřejněny na webu biskupství.

Večerní mši v 17.30 hodin bude předsedat Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský. Právě z olomoucké diecéze se v roce 1777 brněnská „odpojila“ a v Olomouci tím vzniklo arcibiskupství.

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

Díky každé společně prožité těžkosti vztah roste, aneb VŠICHNI DĚLÁME CHYBY

V minulém čísle Cesty jsme zveřejnili dotazník týkající se manželství a rodin v naší obci. Některé odpovědi nás zaujaly, a proto se jim budeme podrobněji věnovat.

OČEKÁVÁNÍ VERSUS REALITA

Z výsledků ankety vyšlo najevo, že zatímco muži nevstupují do manželství s konkrétními očekáváními, 79 % žen očekává v manželství pozitivní změnu. Ženy nejčastěji očekávají společné řešení problémů, výlety, prožitky, budování zázemí... Skutečnost se obvykle od očekávání liší. Běžný život a práce nám může vzít energii, což může přinést do vztahu odloučení i v oblasti prožívání křesťanského života.

V současné době snoubenci před svatbou procházejí přípravou zahrnující mimo hovory s knězem také návštěvu několika vybraných manželských párů, které s nimi rozeberou různá úskalí manželského života. Je však možné připravit snoubence na to, s čím se mohou setkat, až „se probudí do běžného

manželského života“ a setkají se s nečekanými situacemi?

O odpověď jsme poprosili Marcelu Červenkovou, která s manželem Tomášem pomáhá předmanželskou přípravu zajišťovat:

„Trochu bych se zdráhala použít slovo příprava. Se snoubenci rozmlouváme o životě a přitom se snažíme čerpat ze svědectví o vlastním manželském životě. Z mého pohledu jsou dnešní snoubenci stejní, jako jsem byla kdysi já. Taky jsem byla zamilovaná, plná očekávání a v hlavě měla myšlenku, jak si se vším poradíme sami a hlavně, nikdo nám do toho nemluve! Zkrátka zkušenosti jsou nepřenositelné. Na to si každý musí přijít sám.“

Snažíme se mladým spíše ukázat, jakým krásným obdarováním manželství je. Jak je důležité o něj pečovat, jak nejlépe umíme. Vnímat potřeby toho druhého, sdílet se. Právě běžný manželský život má pro nás tu nejvyšší hodnotu. Každá prožitá zkušenost je důležitá. Každá chyba - a že jich je - nebo těžkost prožitá po boku toho druhého je posilující a vztah díky ní roste.

No ale taky je dobré si uvědomovat, že je tady Bůh - láska nezištná a milosrdná, ze které lze čerpat sílu a učit se, abychom dokázali říct: Miluji tě. I když mě zraňuješ, odpouštím ti.

Někde jsem slyšela zamyšlení, se kterým se ztotožňuji: Žena je stvořena z Adamova žebra. Nikoli z hlavy, aby mu poroučela, nikoli z nohou, aby mu sloužila, ale právě z žebra, aby stála po jeho boku. Blízko srdce, aby ji miloval a blízko paže, aby ji chránil. Můj manžel k tomu s širokým úsměvem dodává, že jsem trochu „neposlušná a přidrželé žebro, ale přesto jeho“.

Jak to ale vidí dnešní snoubenci, to je otázka spíše pro ně. Co se týká již zmíněné přípravy - na soužití pracujeme všichni celý život. Stále je na čem pracovat, aby platilo, že naše láska je víc, než moje pravda.“

RÁNY SE HOJÍ POMALU

Jedním z velmi vážných problémů, na které jsme díky anketě narazili, byl odchod jednoho z partnerů: „Manžel po krátké době z manželství odešel. Zůstala jsem sama s miminkem a zbořil se mi svět,“ píše jedna z odpovídajících. Opuštění partnerem může kohokoli z nás potkat bez ohledu na věk a délku manželství. Jedná se o nesmírně bolestnou zkušenost. Ne každý z nás však dokáže žít po celý život sám a odmitat další vztahy. Oslovili jsme otce Petra, aby poradil,

co dělat, když si přeje jen dalšího partnera najdeme a přesto chceme žít v souladu s křesťanstvím?

„Toto téma je skutečně náročné a bolavé. Říkává se, že za rozpad manželství vždycky mohou oba dva zúčastnění. Všichni jsme se ale jistě setkali se situací – já tedy nejednou – kdy k rozchodu jedna ze stran opravdu přišla bez svého zřetelného zavinění. Přesto dodám jednu poznámku, než se dostanu k vlastní otázce. Případá mi, že se stále množí případy, kdy manželé za zachování svého vztahu nejsou ochotni skutečně bojovat. Manželství se rozpadají někdy i v situacích, kdy by snad stačilo vytrvat, snažit se odpustit, modlit se, překonat těžké období... Víím, že zde může zaznít námitka – jemu se to říká, když v manželství nežije. Přesto to říci musím, protože nejvíce postiženými jsou potom děti, jež bolest z rozpadu vztahu rodičů ponesou celý život.

Nyní ale už k situaci, kdy se manželství rozpadlo, jeden z partnerů zůstal sám a situace je pro něj neúnosná. I zde vidím velké rozdíly. Jsou lidé, kteří se snaží i tuto bolestnou etapu svého života prožívat ve víře, že na ně Bůh nezapomněl. Kteří se modlí za to, aby poznali, jak dál. A kteří se nehrnou „po hlavě“ do dalšího vztahu. Pokud je pro ně situace skutečně dlouhodobě neúnosná, hledají nového partnera zodpovědně a dopřejí si k tomu dostatek času... Mnozí ovšem do nového vztahu vstoupí po pár měsících, někdy i týdnech. A tak často sobě i dětem „zadělávají“ na nová zklamání.

Pokud už člověk žije v novém vztahu, je podle mě správné, aby byl tento vztah potvrzen aspoň civilním manželstvím, pokud to zatím není možné svátostně. Víím, že to s sebou někdy nese finanční nevýhody (stát se zde opravdu nechová moudře). Ale přeče jen je to něco, čím se vztah upevňuje,

partneři zkrátka nežijí „na hromádce“, je zde společné příjmení atd.

Je také možné zažádat o církevní přezkoumání prvního rozpadlého manželství. Pokud se najde skutečnost, která mohla zapříčinit neplatné uzavření prvního sňatku (takových příčin existuje vícero – patří sem například to, že jeden z partnerů zatají před svatbou druhému něco důležitého, například své dluhy, svoji psychickou nemoc atd.), může být první sňatek prohlášen za neplatné uzavřený (nejde tedy o „církevní rozvod“) a otevírá se tím cesta k svátostnému zplnění druhého vztahu. Je ovšem potřeba počítat s tím, že celý tento proces trvá dost dlouho a není úplně jednoduchý.

Leckdy ovšem tato cesta není možná. První manželství zkrátka bylo uzavřeno vědomě, dobrovolně, po zralé úvaze... tedy platně. Druhý církevní sňatek za současných podmínek není možný a cesta k přijímání svátostí (smíření, eucharistie) je tím uzavřena. (Zde dodávám, že snahy papeže Františka o nalezení cesty k tomu, aby i nově sezdání měli jednodušší cestu k přijímání svátostí, se setkávají s odporem větší části biskupů, kněží, ba i mnoha laiků. Převládají zkrátka obavy z toho, že se tím zpochybní nerozlučitelnost manželství, které je v dnešní době vystaveno tolika útokům...) Pro dotyčné je to velmi bolestné. Ani tito naši bratři a sestry nejsou ovšem odděleni od Boží milosti. Takový člověk může při mši svaté přijímat Krista v jeho Slově. Může ho ve chvíli svatého přijímání přijímat duchovně. Může přicházet ke knězi, aby vyznal své hříchy a přijal modlitbu a požehnání. Může přicházet na adoraci, může se stát členem nějakého společenství. Mnozí lidé svědčí o tom, že právě v této situaci se naučili daleko více čerpat z Božího slova, z modlitby, z duchovního svatého přijímání... Zkrátka, jsou to lidé, kteří do našeho farního společenství patří, mají zde své místo, a my

bychom se k nim měli chovat s citlivostí a úctou. Zde ještě dodávám, že mnoho věcí nelze vyřešit v časopise. Pokud někdo hledá odpovědi na své bolavé otázky, může bez obav přijít za svým knězem. Ten se mu jistě pokusí poradit a pomoci, jak nejlépe bude možné.“

CELÝ ŽIVOT PROJÍT RUKU V RUCE

Ale abychom neprobírali jen „těžká témata“, zjišťovali jsme mimo jiné i tipy respondentů v souvislosti s tím, co považují za nejdůležitější pro fungování manželství.

A kdo by mohl odpovědět lépe než manželé, kteří spolu vychovali dvě děti a letos oslaví padesát let společného života.

Co je důležité pro to, aby manželství vydrželo tolik let?

„Na to je těžká odpověď. Základem je určitě tolerance a respekt, vzájemné porozumění, harmonie mezi manželi i dětmi,“ říká pan Kučera. „A důležitá je láska, hodně lásky,“ doplňuje svého manžela paní Kučerová.

Jak se dá překonat krize? „**Krize je běžná věc a nevyhne se žádnému vztahu. Ani u nás se nedá říct, že každý den je bez mráčků. Je ale potřeba problémy řešit. Důležité je spolu mluvit, vysvětlit si svůj postoj, neuzavírat se do sebe, neodcházet ze vztahu. Rozebrat si své pohledy. A je důležité nezapomínat na modlitbu, člověk v ní najde útěchu**“ shodují se oba manželé, kteří spolu nejen tráví většinu času, ale pravidelně spolu navštěvují mše svaté.

Někde jsem četla, že rozvodovost je „nakažlivá“ a odrazuje manžele hledat společná řešení problémů. Kéž se pro vás – čtenáře tohoto článku – stane nakažlivým právě příklad manželů Kučerových, kteří hledají společná řešení problémů již celých padesát let.

připravila A. Červenková

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY, DOLNÍ BOJANOVICE 7. 2. 2017

Předmět jednání:

- splněno: nové osvětlení kostela (presbytář), zbytek osvětlení bude doplněn v příštích týdnech
- splněno: nová kamera a obrazovka na oratoři
- rekonstrukce okenních rámu v kostele – v průběhu jara nebo léta
- oprava židlí ve farní učebně; též je potřebná oprava kancionálů v kostele
- návrh na nahrazení smrku u farní učebny (doporučení výsadby nového stromu, stávající strom by v budoucnu mohl svou velikostí ohrožovat okolí)
- požadavek na výmalbu určitých prostor kostela (bočních vchodů, oratoře)
- farnost dostala příspěvek od obce na chod a provoz modelářského kroužku (minulý rok – vybavení, letošní – příspěvek na nákup materiálu pro kroužek, zbytek – farní areál)
- domluva a organizace oslavy 40. narozenin o. Kubeše ve farní stodole

zapsala Marcela Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Marek Vácha: Tváří v tvář Zemi - inspirováno Plejádami, Orionem a encyklikou Laudato si

Nakladatelství Cesta, 210 stran

Každá vteřina mého života, mé dobro a mé zlo ovlivňuje pole, tkanivo vesmíru. Každá má modlitba má vliv na celý vesmír a každý můj hřích trhá vlákna v celém existujícím universu. Všechno je spojeno. Žádný člověk není ostrov. Žádná větenuška ani chrpa, žádná moje modlitba ani žádný můj dobrý skutek nejsou osamoceny.

Tomáš Špidlík: Slyšet Boha v ranním vánku

Karmelitánské nakl., 156 stran

Knížka přináší výběr promluv kardinála Tomáše Špidlíka vysílaných na vlnách Vatikánského rozhlasu. Promluvy jsou sice v první řadě rozjímáním nad biblickými texty,

ale autor v nich reflektuje i svou životní pouť a své každodenní zkušenosti.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Lidé se často diví, jak se ďábel mohl odvážit na samotného Mesiáše. Vzpomínám si však, jak italský spisovatel Pascoli v jedné diskusi tvrdil, že pokušení patří naprosto nutně k růstu každé osobnosti. Všechno velké vzniká jakousi základní volbou a bojem proti zlu. Pokušení považoval za nutný prvek duchovního růstu už sv. Antonín Poustevník. Od něho pochází známá věta: „Kdo není pokoušen (ke zlému), ten se ani nespasí.“ Duchovní život je nutně boj a bojuje se proti nepříteli.

Zjevení nám říká, že všechno, co Bůh stvořil, je dobré (Gn 1,10). Není tedy možné, aby zlo bylo v naší podstatě, v našem kořenu. Syrští charismatičtí mniši, tzv.

mesaliáni, mysleli, že naše duše je jenom jakési bitevní pole, že je to město, o jehož vládu zápasí ďábel a Duch svatý, že člověk se musí k jedné z těchto válčících stran přidat. Pravověrní církevní Otcové dali tomuto boji trochu jiný podklad. Duše je hrad dobra, ve kterém má Duch svatý přirozené sídlo. Zlo doráží zvenčí, útočí ve formě zlých myšlenek, přání, obrazů – ty ale nejsou ani z nás, ani naše. Vniknou do nás a stávají se našimi teprve tehdy, až jim dobrovolně přivolíme, až jim dáme souhlas, až jim sami otevřeme brány srdce.

Učení církve bylo v této věci vždy pevné. Všechna tato pokušení pocházejí z hříchu, jsou následkem porušení a vedou k hříchu, pokud se jim neodporuje. Ale samy o sobě ještě nejsou hříchem. Jsou to bzučící mouchy kolem hlavy, které znervózňují, ale pevného člověka z rovnováhy nevyvedou. Proto mohl být pokoušen i Kristus, „Svatý Boží“ (Mk 1,24). Denně jsme pokoušeni i my – a přece tím denně rosteme ve svatosti, k dospělosti Božích dětí. (Ef.4,13)

PRO MLÁDEŽ:

Hayley DiMarcová: Sexy styl; krásná nebo vyzývavá?

Nakl. Samuel, 105 stran

Chceš být hezká jako většina holek. Určitě sis ale všimla, že je v módě sexy styl. Už tě ale někdy napadlo, co dávaš najevo každým hadříkem, který na sebe natáhneš? Vypadat skvěle neznamená ukazovat všechnu kůži, co máš po těle. Tahle knížka ti pomůže porozumět vlastnímu tělu a také tomu, jak se na něj dívají kluci. Budeme společně hledat odpověď na otázku, proč Bohu vůbec záleží na tom, co máš v šatníku, a vytvoříme ti jedinečný styl, který se bude líbit tobě i jemu.

Církevní turistika

Možná jste se s tímto projektem setkali, možná jste se ho již zúčastnili. Přesto bych na něj rád upozornil.

Církevní turistika prezentuje nejširší veřejnosti poutní místa, křesťanské církevní památky a další zajímavosti, které mají křesťanskou víru jako společného jmenovatele. Zároveň představuje nové možnosti využití církevních objektů a propojuje křesťanské církevní památky s ostatními doprovodnými aktivitami, které přispívají k obnově duchovních, duševních i fyzických sil.

Na webu: www.cirkevnuturistika.cz můžete najít:

Poutní místa

- informace o poutních místech v ČR a akcích v nich: poutě, setkání, exercicie apod.

Ubytování

- možnost rezervace pobytu v církevních objektech za „křesťanské“ peníze (zde nemám na mysli „Pánbůhzaplať“☺) v zajímavých turistických lokalitách

Zajímavosti

- zajímavosti daného regionu nebo okresu (památky, akce apod.)

Poutní trasy

- tematicky zaměřená putování, např. za konkrétním světcem, druhem církevní architektury apod.

A hlavně hledat můžete i v interaktivní mapce!

P. Martínek

Pohádka o ZTRACENÉ RADOSTI

Byl krásný slunečný den, ale na pasece byl slyšet pláč. Na kraji lesa seděl na pařezu malý myšák, který usedavě plakal.

Uslyšela ho veverka, která na nedalekém stromě louskala oříšky. Zvědavě seskočila ze stromu a přicupitala blíž. „Co se ti stalo? Proč pláčeš?“ zeptala se usazeného myšáka.

„Ztratil jsem radost a nevím, kde ji mám teď hledat,“ řekl a smutně si protřel oči.

Veverce bylo myšáka líto. Vzala do tlapiček oříšek a podala mu ho. „Na, vezmi si ho. Já mám pokaždé radost, když louskám oříšky. Třeba tam svou radost najdeš i ty!“ A pak zase rychle odskákala.

Myšák si oříšek nejprve prohlížel, pak ho rozlouskl, ale jeho ztracená radost tam nebyla. Znova začal plakat. Tiše, ale smutněji než předtím.

„Proč tak naříkáš?“ otázal se motýl, který letěl kolem.

„Měl jsem radost a ztratil jsem ji. Teď nevím, kde ji mám hledat,“ odpověděl myšáček.

„Nefňukej!“ snažil se ho rozveselit motýl. „Já hledám svou radost na kytkách, podívej!“ A hned mu ukazoval, jak lítá z květu na květ, sotva se usadí, hned zase vzlétne a přitom se usmívá nad tou pestrou nádhernou a omamnou květinovou vůní.

Když motýl odletěl, zkusil myšák vyšplhat na jednu z květin, ale celou ji polámal. „Tam svou radost jistě nenajdu,“ povzdechl si a už mu zase tekly slzy.

Najednou se před myšákem objevil slavík a posadil se vedle něj. „Stalo se něco? Proč tolik pláčeš? Proč tolik naříkáš?“ ptal se zpěvavým hláskem.

„Ztratil jsem radost a pořád ji nemůžu najít!“ stěžoval si myšák se sklopenou hlavou.

„Tak to ti pomůže zpěv. Jedině zpěvem přivoláš svou radost zpátky,“ řekl slavík a hrdě vypjal hrud, aby mohl myšákovi předvést, jak se správně zpívá. Ten se pozorně díval a poslouchal. Dokonce na chvíli přestal plakat.

Když slavík se zpěvem odletěl, zůstal myšáček zase sám. Zkusil zazpívat, ale nešlo to. Ať se snažil sebevíc, znělo to jen jako smutné naříkání a tak se opět dal do pláče. Jeho pláč bylo slyšet široko daleko. Přilákal medvědici, která se přišla podívat, komu se v lese děje křivda nebo bezpráví.

„Ublížil ti někdo?“ zeptala se vlídně.

„To ne, ale ztratil jsem radost a nevím, kde ji mám hledat.“

Medvědice ho pohladila po hlavičce, tlapkou mu opatrně otřela slzičky a řekla mu: „Že tys ji málo krmil? Každá radost potřebuje nakrmit, jinak brzy uteče!“

Myšáček nevěříčně vrtěl hlavou. „A čím se krmí radost?“ „Čím?“ zasmála se medvědice. „Inu musíš se usmívat, občas někomu pomoci, někoho pohladit, říct něco pěkného.“

Myšák se zamyslel: „A když budu dělat všechno, cos mi řekla, tak se mi radost vrátí?“

„Vrátí, uvidíš,“ utěšovala ho medvědice.

Než se rozloučili, myšák medvědici poděkoval a vydal se na cestu domů.

Na louce potkal motýla. „Nikdy jsem si nevsíml, že máš tak krásná křídla,“ obrátil se k němu mile.

Motýl se pousmál, posadil se na květ heř-

mánku a několikrát složil a zase rozložil křídla.

„Ty máš zase moc hezký ocásek. My motýli takový nemáme. Škoda.“ Řekl po chvíli a odletěl o kus dál.

Myšáček si prohlédl svůj ocásek. Byl vážně hezký. Zaradoval se natolik, že mu bylo najednou příjemně.

Po lesní pěšině šel proti myšákovi brouk. Nesl velikánský drobek, který byl větší a možná i těžší než on sám.

„Počkej, já ti pomůžu,“ nabídl se myšák bez váhání. Když vzal drobek a odnesl ho k broučkově domečku, brouček mu děkoval. „Děkuji ti, kamaráde, děkuji ti, jsi moc hodný!“

Bylo to zvláštní, ale myšák se cítil mnohem lépe. „Asi se mi začíná vracet má ztracená radost,“ pomyslel si.

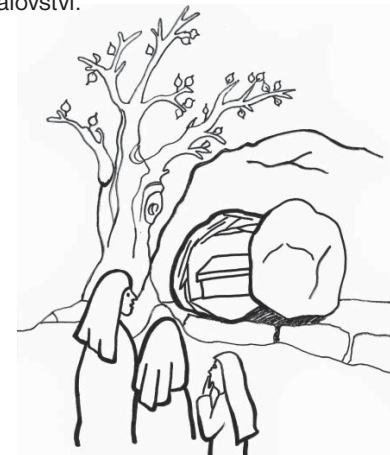
A když nakonec dorazil domů k tatinkovi, mamince, sestřičce a bratříčkovi, hned ode dveří se na ně usmíval: „Jsem rád, že jsem zase s vámi a mám vás moc a moc rád!“ Teď už si byl jistý, že se k němu ztracená radost opět vrátila.

Protože se nemračil, byl k ostatním vlídný a každému rád pomohl, i všichni ostatní se k němu chovali hezky a myšáček z toho měl velkou radost. Od té doby už dobře věděl jak nebyť smutný.

*přepsáno z knížky
Pohádky před spaním
Zuzana Pospíšilová*

Ahoj kluci a děvčata,

také býváte občas smutní? To asi každý, ale v našem příběhu máte pár rad, jak se smutek může překonat. My ale také můžeme mít radost i z jiného důvodu. Tím je Kristova smrt na kříži, kterou nás vykoupil z hříchu, a skrze něho máme naději, že jednou přijdeme do Božího království.

Marie z Magdaly a ještě druhá Marie se šly podívat k Ježíšovu hrobu. U něj seděl na odvaleném kamenu anděl. Ten řekl ženám: „Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, byl“
Co byl, najdete v naší tajence

				noční pták
				domácí zvíře
				léta
				malá slepička
				projev radosti
				opak slova mokře
				vesnice jinak
				jezdí se na tom v zimě

V krásné historické budově Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži se 24. března 2017 sešli soutěžící z 24 okresů republiky, aby se zúčastnili celostátního kola soutěže Bible a my. Okres Hodonín reprezentovali zlatí a stříbrní finalisté okresního kola. Díky velmi šikovným žákům naší školy jsme zde soutěžili ve dvou kategoriích:

1. kategorie – Alžběta Martínková – 5. B

2. kategorie – Vít Martínek – 7. B

I když konkurence byla obrovská a soutěžní otázky velmi náročné, oběma se podařilo probojovat mezi finalisty. A konečný výsledek: **Alžběta Martínková**

se umístila na vynikajícím 1. místě a její bratr Vít na krásném 4. místě. Záznam z této soutěže vysílala i televize Noe, kde naše finalistka odpovídala na dotazy. Koncem března by měly být zprávy o soutěži zveřejně-

ny v Katolickém týdeníku. Kniha knih stále zůstává vděčnou studnicí moudrosti pro lidstvo. A proto je velmi dobře, že i mezi mladými lidmi jsou její znalci.

Oběma patří právem velká gratulace a poděkování za skvělou reprezentaci nejen naší školy, ale i farnosti a za radost, kterou udělali mně i všem, kteří na dálku fandili.

Poděkování patří i všem našim žákům, kteří se zapojili do školního a okresního kola.

Marie Dvořáková

Blíží se Velikonoce. Jedna městská farnost potřebuje květinovou výzdobu. Farář zjišťuje, na kolik by celá záležitost přišla u nejbližšího květináře. Prý pět tisíc korun. Zklamán se se vydá po ulici dál a zajde do dalšího květinářství. Tam jsou za čtyři tisíce. „To už je lepší,“ říká si farář, „ale přece ještě zajdu do květinářství za rohem.“ Jaké je jeho překvapení, když květinářství Hanáček žádá jen tisíc korun.

Na velikonoční neděli se lidé do kostela jen hrnou. Taková krása! Azalky, kamélie, karafiáty, růže. A nad oltářem se skví nápis z kosatců: „Boží Syn vstal z hrobu. Zato Hanáčkovy ceny se nehýbají!“

Synáček se v kostele na Popeleční středu zajímá, co pan farář kreslí lidem na čelo. Maminka ho okřikne: „Pššt“ a postrčí ho před kněze. Po udělení popelce se ptá chlapeček: „Mami, co tam mám nakreslené?“ Maminka se na něj s láskou podívá a řekne: „No, křížek přece.“ Synáček se rozbřečí: „Mami, ale ty tam máš letadlo a já chci taky letadlo.“

Matka se v Bojanovicích snaží motivovat syna k účasti na křížové cestě: „Ve tři hodiny čte zastavení tvoje mladší

sestra a večer je křížová cesta k Misijnímu kříži. Mohl bys jít na obě.“ Syn svažší obočí a odpoví: „Mami, dvě křížové cesty by ani Pán Ježíš nezvládl...“

(hlavně tam nedávejte moje jméno!!!)

Paní katechetka chtěla dětem vysvětlit, co je zázrak. Ptá se: „Když pokrýváč spadne ze střechy a nic se mu nestane, co je to?“

„Náhoda,“ odpoví Jeník.

„A když druhý den zase spadne ze střechy a opět se mu nic nestane, co to je?“

„Štěstí“ odpoví zase Jeník.

„A když ze střechy spadne i třetí den a nic se mu nestane?“

„Zvyk,“ na to Jeník.

Pan Vomáčka zaklepe na nebeskou bránu: „Tak pojed-

te, pane Vomáčka, podíváme se, jestli sem patříte,“ otevřít svatý Petr, listuje ve své tlusté knize: „Vomáček, Vomáčík, aha, Vomáčka, už vás mám. Pomáhal jste starým lidem, nelhal... Ale moment, co tady ty krádeže v obchodě?“ zvedne obočí svatý Petr. Pan Vomáčka se zadívá upřeně Petrovi do očí a pak třikrát zakokrhá. Sv. Petr ho zarazí a rychle ho okřikne: „No tak nerýpejte. Jste přijat.“

Pětiletý chlapec se na Velký pátek vrátil z kostela. Maminka mu dlouho vysvětlovala, že všichni teď zachovávají památku smrti Pána Ježíše. Chlapec se zamyslí a smutně řekl: „Jaká škoda, že Pán Ježíš umřel.“ Po chvíli však, už trochu veseleji, vykřikl: „Ale je dobře, že máme rezervního v nebi.“

**HUDBA
O VELIKONOČNÍCH
SVÁTCÍCH
V NAŠEM CHRÁMU
SV. VÁCLAVA**

9. dubna 2017

Květná neděle v 10 hodin

Pašije podle evangelia
sv. Matouše

14. dubna 2017

Velký pátek v 18 hodin

Pašije podle sv. Jana
J. G. Handl:
Ecce quomodo moritur
Iustus
G. P. Palestrina: I
mproperia
Duchovní píseň
z Wittenbergu - Soudce
všeho světa, Bože

16. dubna 2017

*Hod Boží velikonoční
v 10 hodin*

John Leavitt
MISSA FESTIVA
G. F. Händel
Alleluja z oratoria Mesiáš

Účinkuje
Svatováclavský sbor
a orchestr
Diriguje:
BcA. Lucie Škrhánková

ŽALOZPĚV

AKUSTICKÁ HUDBA Z VYSOČINY

LYRICKÝ FOLK S DOTEKY ETNICKÉ HUDBY.
PÍŠŇOVÁ TVORBA INSPIROVANÁ
MYSTICKOU KRAJINOU VYSOČINY.

**pátek 28. dubna 2017
ve 20 hodin**
Farní stodola, Dolní Bojanovice

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

Slavnostní mši **MISSA FESTIVA** pro smíšený sbor a orchestr složil americký hudební skladatel a jazzový kytarista John Leavitt. Narodil se 1956 v Ohio ve Spojených státech. V našich krajích je velmi oblíbená hlavně u mládeže. Několikrát byla koncertně provedena středoškolskými sbory a to vždy s velkým úspěchem.

Protože byla zkomponována především k liturgickému obřadu, rozhodla se dirigentka Svatováclavského sboru a orchestru BcA. Lucie Škrhánková za podpory stávajících členů představit tuto novodobou mši o letošních Velikonicích.

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2016

KŘTEM BYLI ZA BOŽÍ DĚTI PŘIJATI:

Štěpán Bravenec, Martin Dřevěný, Antonín Janů, Jan Netopilík, Jakub Václav Mead, Matyáš Gabriel Pazderka, Jakub Petiovský, Jakub Pink, Václav Šimon Potužník, Eliáš Purmanský, Vojtěch Robek, Lukáš Salajka, Matyáš Skočik, Antonín Michael Špaček, Alexandr Petr Turek, Tobiáš Jan Vaculík, Alexandr Vymyslický, Oliver Pavel Zapletal, Jan Zugar.

Tereza Bravencová, Julie Čorbová, Mariana a Viktorie Doležalovy, Liliana Anna Gasnárková, Isabela Herková, Michaela Jordánová, Kristýna Konečná, Veronika Makuderová, Alena Miralles, Terezie Plhalová, Lucie Reiterová, Eliška Marie Šimečková, Anna Šimková.

Celkem bylo pokřtěno 33 dětí - 19 chlapců a 14 dívek.

VĚRNOST SI PŘED BOHEM SLÍBILI:

Ondřej Stoklásk & Alžběta Komosná	Roman Šindar & Michaela Mrková
Vít Gasnárek & Růžena Pinková	Lukáš Fučík & Věra Komosná
Pavel Půlkrábek & Veronika Zhřivalová	Zdeněk Nešpor & Tereza Staňková
Jiří Volf & Martina Komosná	Jakub Čevela & Petra Dostálová
Vít Kůrečka & Renáta Kubénová	Vojtěch Hanusa & Anna Jansová
Tomáš Salajka & Barbora Závorková	Pavel Kudrna & Pavla Jánošová
Jan Lániček & Veronika Benešová	Václav Hanák & Jana Komosná
Martin Esterka & Lucie Reiterová	

Celkem přijalo svátost manželství 15 párů, z toho 3 v Josefově.

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

Petr Bílek (1941), František Blaha (1935), Jan Bohůn (1946), Marek Bravenec (1982), Jan Esterka (1953), Pavel Hubačka (1925), Stanislav Ištvanek (1937), Kubina Radim (1997), Eduard Prát (1939), Ladislav Tomašík (1926).

Anna Bílková (1931), Marie Bravencová (1944), Marie Esterková (1937), Štěpánka Hasilová (1928), Růžena Ištvaneková (1933), Marie Jordánová (1924), Blažena Komosná (1930), Anna Krchnivá (1939), Marie Kučerová (1934), Ludmila Pitlachová (1933), Ludmila Trefilíková (1956).

Celkem bylo pochováno 10 mužů a 11 žen.

PÁR SLOV O OBLÉKÁNÍ ANEB JAK BÝT HEZKÁ BEZ VYZÝVAVOSTI

Tyto řádky budou věnovány hlavně všem dívkám a ženám, ale rovněž bych byla ráda, kdyby si je přečetli i jejich rodiče a partneři. Je tady jaro a na teplé počasí se jistě všichni těšíme. S obměnou roční doby zároveň přichází i obměna šatníku.

Chtěla bych tedy všechny trochu přimět k zamyšlení, jak se vhodně obléci do kostela. Je jasné, že kostel je zcela výjimečné místo, a podle toho, jak výjimečné události se v něm každou mši svatou odehrávají, bychom měly zvážít, zdali je k tomuto obřadu vhodná krátká sukně, šaty na ramínka nebo hluboké výstřihy halenek či triček.

Udivuje mě, kolik nejen mladých děvčat, ale i dospělých žen nosí do kostela sukně nevhodné délky a vyzývavé halenky. Nenuťím samozřejmě žádnou slečnu či ženu, aby nosila „neforemné pytle“ až ke kotníkům (v délce od kolen dolů najdeme dnes nejružnější variace střihů, vzorů či barev).

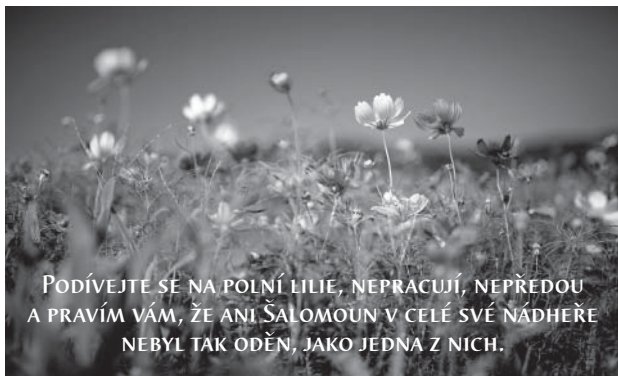
Hluboký výstřih nebo holá ramena lze například zakrýt elegantním šátkem, navíc to vypadá hezky. Mnohé to děláte, díky za to. Jde mi o to si uvědomit, že nám daroval Bůh nádherné lidské tělo, a tím, že je neukazujeme v kostele či někde jinde v co největší možné míře, vyjadřujeme spíše hlubokou úctu k Stvořiteli a nikoli hanbu. Jaké tajemství nám pak zbude pro objevování? I ta nejkrásnější květina se chrání listy či trny.

Neodíváme se samozřejmě jako ženy zobrazené ve Starém zákoně a rovněž

doba našich babiček či prababiček v oblečených výhradně v kroji už téměř vymizela. Tím spíš, že dnes máme téměř neomezené možnosti, jistě na něco pěkného každá žena přijde. A nezapomeňte – jak má Bůh v obrovské úctě nás, tak máme mít v úctě i my samy sebe.

Milé dámy, noste tedy sukně, halenky i šaty a vyjádřete od Boha darovaný vzácný a křehký dar – svou ženskost. A zároveň prosím chraňme před žádostivými pohledy chlapce a muže okolo nás...

*členka redakční rady
čerpáno z internetu*

PODÍVEJTE SE NA POLNÍ LILIE, NEPRACUJÍ, NEPŘEDOU
A PRAVÍM VÁM, ŽE ANI ŠALOMOUN V CELÉ SVÉ NÁDHEŘE
NEBYL TAK ODĚN, JAKO JEDNA Z NICH.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 800 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice